Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 2. *Den 15 Octbr. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Generalraad

for Præstedømmet i den Skandinaviske Mission, afholdt i Kjøbenhavn den 15de og 16de Septbr. 1862.

Mandagen den 15de Kl. 10.

Missionspræsident Jesse N. Smith præsiderede.

Tilstede: Præsident G. Q. Cannon samt 110 af Missionens arbeidende Præstedømme.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præs. Jesse N. Smith, hvorefter Sangen: „Fryd Dig, o Jord" blev afsungen.

Bøn af Ældste H. P. Lund.

Derefter Psalmen: „Sidstedagsværket Gud nu begynder."

Præs. Jesse N. Smith bød de Forsamlede et hjerteligt Velkommen og sagde, at han længe havde indseet Nødvendigheden af at sammenkalde et Generalraad og glædede sig ved, at Præs. Cannon og vore øvrige Besøgende kunde overvære vort Møde; sagde, at der er mange Ting at tale om ved denne Leilighed og haabede, at vi Alle skulde høste Gavn af denne vor Sammenkomst.

Derefter overlodes Tiden til Præs. Cannon, der holdt en særdeles lærerig Tale, som er gjengivet i forrige Nr. af „Stjernen."

Mødet sluttedes Kl. 1 med Psalmen: „Kom Alle, som elske Immanuels Navn."

Taksigelse af Ældste P. C. Carstensen.

Kl. 2. Efterm.

Psalmen: „Vi glædes og frydes i Sang med hverandre."

Bøn af Ældste John F. Dorius.

Psalmen: „O min Fader, Du som throner."

Ældste H. P. Lund talte om sin Missionsvirksomhed i Norge, Sverrig og Danmark; vidnede om de Helliges Trofasthed og sagde, at Udsigterne for Værkets Fremme blive altid lysere, og Folket modnes mere og mere til at annamme Sandheden; bemærkede, hvorledes de Ældste paa mange Maader kunne skaffe sig Indflydelse blandt deres Medmennesker og vække dem til alvorlig Eftertanke om deres evige

Vel; sagde, at der i forskjellige Dele af Missionen fandtes Søskende, der havde staaet i Kirken 8, 10, 12 Aar, og som i al den Tid havde været trofaste og gjort store Opoffrelser for at fremme Værket, i Særdeleshed i Begyndelsen, da der kun var meget Faa til at bære Missionens Byrder; sagde, at Brødrene maatte gjøre alt Muligt for at faae disse troe Sjæle udfriede.

Præs. Jesse N. Smith glædede sig over Brødrenes Bemærkninger; sagde, at det synes som om Nogle ikke opfatte ret de i „Stjernen" givne Instruxer, da de gjerne ville tillægge dem en anden Betydning end den virkelige; advarede mod en slig Opfattelse og sagde, at hvad der ansaaes som gavnligt for Præstedømmet og de Hellige, det blev skrevet uden Omsvøb; det er ikke Aanden i dette Rige at sige Eet og mene noget Andet. Advarede mod Mistillid til sine Foresatte, sagde, at den Ene bør tage Underviisning af den Anden og formanede til Retskaffenhed og Ærlighed i Tanker, Ord og Gjerninger; mindede om, at Mennesket skal staae til Ansvar for hvert utilbørligt Ord, det taler. Paalagde Brødrene at indsende nøiagtige Rapporter, naar de opgjøre deres Regnskaber.

Psalmen: „Kom, alle Zions Sønner!"

Ældste W. W. Cluff talte meget om Missionens blomstrende Forfatning og Brødrenes Trofasthed; opmuntrede Enhver til at være tro i sit Kald. Mange beundre den Viisdom og Erfaring, som Kirkens Authoriteter have; men vi kunne erhverve det selv samme ved at følge deres Exempel. Dersom en Broder kaldes til Præst, og han er tro i denne Stilling, vil han senere blive ordineret til Ældste, og lægger han i denne Stilling Omtanke og Paapasselighed for Dagen, vil han maaskee blive Forstander, Conferencepræsident, Districtspræsident, en Halvfjerds, en Apostel osv. Dette er Maaden, hvorpaa vi kunne blive Konger og Præster for Gud, hvilket Maal vi Alle arbeide for. Fremhævede hvorledes en Missionair, der i sin Iver for Værkets Fremme overanstrenger sig, ikke alene skader sig selv, men berøver Missionen en Kraft, som han kunde have vedblevet at yde i flere Aar, ja hele sit Liv, hvis han havde været viis i sin Optræden fra Begyndelsen af; ønskede, at den Ene matte tage den Andens Erfaring til Indtægt.

Derefter fremstod Præs. Cannon, der talte som følger:

Vi have allerede været samlede her temmelig længe, og jeg er bange for at trætte Eders Sind ved at optage lang Tid, især da det atter skal gjentages i Eders eget Sprog. Om I ei forstaae Alt, hvad jeg maatte tale, ville dog de Fleste forstaae nogle Ord hist og her, saa I kunne vide, hvilke Emner jeg behandler, og jeg haaber, at Aanden skal være tilstede her i saa mægtig Kraft, at I ved Opmærksomhed og Eftertanke maae kunne fatte, hvad jeg fremlægger for dette Raad. Den Eftertænksomme vil altid voxe i Kundskab, Lys og Kraft, og Herrens Aand vil opklare Mangt og Meget for ham, hvilket er og bliver skjult for den Sløve. Det er en almindelig Skik i Verden, at Menneskene lade enkelte Mænd tænke og handle for sig, men en saadan Fremgangsmaade vil føre dem til Fordærvelse. Heri adskille vi os storligen fra alle andre Samfund, thi vi indprente enhver Hellig at tænke og dømme for sig selv, og derfor staae de Sidste-Dages Hellige allerede nu saa høit over deres Medmennesker i Kundskab om evige Ting og i Selvstændighed.

Jo mere vi tænke og overveie, jo mere vil vor Forstand og Indsigt udvikles. Hensigten med al min Talen er kun at vække Aanden, som boer i Eder, til fuld Bevidsthed om Eders Kald og Bestemmelse.

saa I kunne handle i Eders Plads med den samme Omtanke og under den samme Indflydelse, som det høiere Præstedømme i sin. At høre paa en nok saa lærerig Prædiken uden at tænke eller overveie dens Indhold, er Daarskab; det er ligesaa frugtesløst som at saae Sæd paa Steengrund.

Den, der mangler Herrens Aand til sin Veiledning, er ligesom et Skib uden Roer i en Storm. En saadan Ældste eller Hellig har ingen Fasthed i Sindet, men handler efter Øieblikkets Indskydelser. Hvor Aanden er tilstede, vil man voxe i Kundskab hver Dag; man vil vide imorgen, hvad man ikke veed idag og saa fremdeles, indtil man naaer Fuldkommenhed.

Med Hensyn til mig selv kan jeg sige, at jeg nu maaskee vilde have handlet anderledes i visse Stykker, end jeg gjorde, da jeg først kom til England, fordi jeg har faaet større Erfaring i de forløbne to Aar. Hvad som var viist og fornuftigt for to Aar siden, er det maaskee ikke idag. Saaledes f. Ex. med Hensyn til Pengeanliggender. Da jeg kom til England, ansaae jeg det for nødvendig, ifølge modtagne Raad af Præs. Brigham Young, at foretage nogle Forandringer med Tienden. Enkelte Ældster og nogle af de Hellige kunde ikke begribe Nødvendigheden af denne Forandring; de betænkte ikke, at Tiden og Omstændighederne havde forandret sig meget, siden de første Instructioner gaves betræffende samme Gjenstand. Dog dersom jeg havde havt den Erfaring, dengang, som jeg har idag, vilde jeg maaskee have handlet noget anderledes; men det er min fuldkomne Overbeviisning, at Herren styrer enhver af vore Handlinger, vedkommende hans Riges Fremme, naar vi søge ham om Bistand, og derfor troer jeg, at den skete Forandring var den bedste og meest tidssvarende dengang.

Hvad Joseph prædikede for en 20 a 30 Aar siden er maaskee aldeles ikke passende for os idag, men gjorde fortrinlig Nytte dengang. Mange af de Aabenbaringer, han modtog i Kirkens første Dage saavel til Menighedens fælles Tarv som til enkelte Individers, ere slet ikke anvendelige nu, ja ere næstens uforstaaelige, fordi vi ere ubekjendte med de dengang stedfindende Omstændigheder; men i hiin Tid gjorde de den tilsigtede Virkning. Instructionerne maae altid afpasses efter Tiden og Forholdene, og da disse altid omskiftes, maae der følgelig altid haves ny Aabenbaring til vor Veiledning.

Aarsagen til Midlernes forandrede Anvendelse i England havde sin Grund i Misbrug af de tidligere givne Instruxer. Naar en Ældste havde arbeidet trolig i sit Kald en længere eller kortere Tid, tillodes det ham at anmode de Hellige i sit District om at gjøre Sammenskud for at dække hans Reiseudgifter til Zion. Dette var hensigtsmæssig dengang; men efterhaanden vaktes Begjerlighed hos flere Ældster; de drev Opfordringen til Yderlighed, for at kunne gaae hjem rige. Da dette kom til Præsident Brighams Kundskab, satte han en Stopper for dette Uvæsen. Han gav Ordre til, at enhver Ældste skulde have sit nødtørftige Ophold, medens han arbeidede i Viingaarden, og naar han gik hjem til Zion, skulde han kun faae det Nødvendigste til sig og Familie, og hvad han fik i Overskud skulde ubetinget gives til Kirkens almindelige Bedste, fornemlig til de Fattiges Udfrielse. Dette kan synes haardt for Nogle; men ved nærmere Overveielse see vi, at det er fuldkommen i sin Orden; thi til denne Befaling er føiet den Forjættelse, at Enhver, der efterlever denne Befaling, skulde blive storligen velsignet efter sin Hjemkomst til Zion. Hvadsomhelst han tog fat paa skulde lykkes for ham, og inden faa Aar skulde en saadan Mand være rigere end dem, der gik hjem før ham med Overflod

og Luxus. Sidstnævnte skulde ikke blot miste deres uretfærdigt erhvervede Velstand, men deres Aand og Lys skulde formørkes, og Elendighed blive deres Løn.

Efter dette Princip gaae vi frem i Storbritannien fortiden. Den britiske Mission er meget fattig, og derfor blive alle Midler, som kunne skrabes sammen, anvendte til de Fattiges Udfrielse.

Gud har aldrig givet os nogen Befaling, uden han tillige har forlenet os med Styrke til at udrette den. Jeg vil derfor give det selv samme Raad til de herværende Brødre: Brug ikke de Helliges Penge til Tant og Unytte, eller til Eders egen Beqvemmelighed, men spar alt Muligt til Gavn for de Fattige. Arbeid ikke for denne Verdens forgjængelige Ting, men for de Rigdomme, som Forkrænkeligheden ikke angriber. Hvad mig selv angaaer har jeg paa alle mine Missioner aldrig brugt een Dollar uden at gjøre mig selv det Spørgsmaal: er det ret? kan Du forsvare det? Lad det ikke nedtrykke Nogen, om han skal gaae fattigere hjem end hans Forgjængere; Velsignelsen udebliver ikke, saa sandt Gud lever.

Disse Bemærkninger ere ikke foranledigede ved Noget, der er skeet i denne Mission. Siden min Ankomst hertil har jeg ikke forespurgt mig om den tidligere Fremgangsmaade i denne Henseende, og har derfor kun hørt meget lidt om Fortiden. Ingen maa derfor troe, at mine Bemærkninger sigte til hvad der maatte være skeet i tidligere Dage; jeg taler kun saaledes, fordi de ere anvendelige paa Nutiden og Fremtiden, og ere overeensstemmende med Aanden i Zion. Det er ikke, fordi jeg ønsker at see de Hellige og de arbeidende Brødre fattige, men fordi det er et Kraftens Princip, som kan frelse dem og bringe dem fremad paa Ophøielsens Bane.

Maa Gud velsigne Eder Alle. Amen.

Præs. Jesse N. Smith gjorde derefter nogle Bemærkninger om Missionens Tilstand og sagde, at den staaer ikke tilbage for nogen og er særdeles velsignet.

Mødet sluttedes Kl. 5.

Psalmen: „Herligt det er jo at samles tilsammen."

Taksigelse af Ældste P. C. Geertsen.

Tirsdagen den 16de Kl. 10 Form.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præs. Jesse N. Smith, hvorefter Psalmen: „Kom, Israels Ældster, forenet med mig" blev afsungen.

Bøn af Ældste H. C. Høgsted.

Psalmen: „Nu Zions Sol paany opgaaer."

Præs. Jesse N. Smith talte om Emigrationen og sagde, at han ansaae det som en Pligt at udfrie saamange som muligt af de Fattige; men advarede tillige Conferencepræsidenterne om ikke at overanstrenge deres Conference, da dette kan have ligesaa skadelige Følger som Ligegyldighed. Det vil være en stor Velsignelse for de Fattige og Fortrykte at komme til et frit Land, hvor de kunne dyrke deres Gud uforstyrret og tillige forbedre deres timelige Kaar. Ønskede i Forening med Præs. Cannon at høre Brødrenes Mening om hvilken Route de ansaae for bedst for vore Emigranter, enten at gaae over Hamborg eller over Liverpool.

Flere Ældster udtalte sig om disse to Router, men da Meningerne vare deelte, kunde der ingen Bestemmelse tages for Fremtiden endnu. Men een Ting vilde Præs. Jesse N. Smith bestemt fraraade Conferencepræsidenterne, og det var, at indsende Navne paa Smitsottige, da man risikerer altfor meget derved, og desuden vilde han paalægge dem at sørge for Reenlighed hos deres Emigranter, førend de forlade deres respective Conferencer. Lær

de Hellige, at dette er en Gjenstand af største Vigtighed for deres Velbefindende paa Reisen, og at megen Sygdom og mange Ubehageligheder vilde forebygges, naar Enhver tog tilbørlig Hensyn til dette Raad.

Ældste K. H. Bruhn benyttede dernæst Tiden og udtalte sin Glæde over at være samlet med saamange Brødre her idag; han havde længe seet hen til denne Dag, og hans Forventninger om at modtage Belærelse og Velsignelse vare ei blevne skuffede. Der emigrerede sidste Foraar 130 Sjæle fra hans Arbeidsmark, som omfatter Fyens og Fredericia Confereneer. Tilstanden sammesteds er god og de bedste Udsigter for Fremtiden vise sig.

Ældste A. Christensen sagde, at her var godt at være, og Indflydelsen af dette Raad vilde virke i Missionen med en uberegnelig Kraft. Præstedømmet i Nord-Jyllands Distriet, som omfatter Aalborg og Vensyssel Confereneer, er forenet i een Aand, og Herrens Værk gaaer frem dersteds med forbausende Hurtighed. En god Aand hersker saavel blandt de Hellige som blandt Folket, og de Ældste ere særdeles velsignede i deres Virksomhed.

Ældste P. C. Geertsen berettede, at Evangeliet har god Fremgang i Aarhuus Conference; Mange annamme Evangeliet og Flere af den saakaldte bedre Klasse undersøge med Opmærksomhed de Principer, vi lære. De Helliges Exempel har en gavnlig Indflydelse blandt vore Medmennesker og er et uomstødeligt Vidnesbyrd om Evangeliets Kraft. Jeg har glædet mig særdeles i dette Raad, thi jeg føler, at man kan gaae herfra med fornyet Styrke, og Indflydelsen af et saadant Møde vil ikke undlade at virke gavnligt i hele Missionen.

Ældste S. Winge talte om Tilstanden i Skive Conference, hvor Fremgangen og Udsigterne ere bedre end tilforn, endskjøndt denne Egn synes at staae endeel tilbage for andre Dele af Missionen; Folket er temmelig haardt og gjenstridigt, og enkelte Steder har endog Forfølgelse raset mod ham og de Hellige, men han haabede at see bedre Frugter af sit Arbeide i Fremtiden.

Forsamlingen sluttedes Kl. 12½ med Psalmen: „O Du Zion i Vest" og Taksigelse af Ældste F. A. Hertz.

Eftermiddagen Kl. 2½.

Psalmen: „See Guds Rige nu frembryder" blev afsungen, hvorefter Bøn afholdtes af Ældste K. H. Bruhn. Derefter Psalmen: „O, Hellige, see over Bjergenes Top."

Præsident Cannon talte som følger: Jo længer jeg er samlet med Brødrene, desto mere føler jeg, at mit Besøg ikke er frugtesløst. Da jeg endnu opholdt mig i England, tænkte jeg paa denne Tour med en vis Ængstelse, da jeg, paa Grund af mit Ubekjendtskab med det danske Sprog, var bange for, at jeg ikke skulde kunne gjøre noget Gavn, som kunde svare til Udgifterne med min Reise; men jeg begynder nu at nære det Haab, at min Nærværelse vil efterlade et godt Indtryk i denne Mission.

Der er i Særdeleshed eet Emne, jeg ønsker at henlede mine Brødres Opmærksomhed paa i Eftermiddag, og det er Brugen af Jesu Navn. Jeg har erfaret, at det er en almindelig Skik blandt de Hellige at begynde deres Breve med Jesu Navn. Det synes som om de troe, at ethvert Brev maa begynde med dette Navn, samt en Nedbedelse af Himmelens Velsignelse over Modtageren, som en uundværlig Indledning, forend de komme til selve Sagen. Dette er aldeles ikke nødvendigt, og jeg raader derfor Brødrene til at aflægge denne Vane, hvis de ere skyldige

deri. Brevskrivning træder i Stedet for Samtale, og derfor bør man ved al Correspondance beflitte sig paa at udtrykke sine Tanker ligesaa ukunstlet som i en Samtale. Lad os et Øieblik forestille os, at en Person begynder sin Tale til os med en saadan lang og omhyggelig udtænkt Indledning, hvor latterligt vilde det ikke forekomme os? Det er ligesaa latterligt i Breve, hvor oprigtigt og velmeent det end er.

Jeg sagde for, at det var unødvendigt, men ikke dette alene, det er ogsaa syndigt eller kan lede til Synd. Det andet store Bud lyder: „Du skal ikke tage Herren din Guds Navn forfængelig.“ Derfor bød Herren, at Præstedømmet skulde kaldes efter Ypperstepræsten Melchisedek, for at man saaledes kunde undgaae den hyppige Gjentagelse af Herrens Navn, hvorved det vilde tabe sin Betydning og Kraft for os. Mange Mennesker have for Vane at nævne Jesu og Guds Navn for hvertandet Ord, de sige, deels i Spøg, deels ved at gjentage en Andens Fortælling. Denne Vane er ofte saa indgroet, at Vedkommende selv neppe er sig det bevidst. Verden er meget ligegyldig i denne Henseende, men vi som Guds Folk maae erindre, at vi ere udgangne fra Verden i den Hensigt at gjøre Herrens Villie og tjene ham i Reenhed. Derfor er det af høieste Vigtighed for os at aflægge Alt, hvad der kan besmitte os. Ja selv ved Prædiken, Ordination, Haandspaalæggelse og andre Ordinantser bør vi undgaae Brugen af dette hellige Navn saameget som muligt. Dersom de Ældste vilde indprente sig disse Vink og benytte dem i al deres Omgang med de Hellige, vilde disse ogsaa snart lære at indsee det Ugrundede i denne Skik og aflægge den.

For at faae en god Green, en god Conference eller et godt District er det nødvendig at sætte en god Mand til at præsidere over samme. Dersom f. Ex. en Conference er daarlig, skal det ikke feile, at Aarsagen som oftest kan søges hos dens Præsident, da han er den Kilde, hvorfra de Hellige nærmest skulle øse Kraft. Det er et uomstødeligt Factum, at Exempel virker mere end Ord, og dersom Conferencepræsidenten tillader sig Friheder eller Vaner, som ikke sømme sig for en Herrens Tjener, ville de skadelige Følger heraf snart spores blandt de Hellige. Dersom han drikker lidt, ville de drikke; dersom han røger lidt, ville de røge; dersom han ødsler lidt, ville de ødsle; dersom han sladdrer lidt, ville de sladdre; dersom han frier til eller fjaser med Søstrene, ville de øvrige Brødre gjøre ligesaa; dersom han stjæler lidt, vil den samme Tilbøielighed indsnige sig i hans Menighed, kort sagt, hvadsomhelst han foretager sig, ville hans Undergivne som oftest efterligne. Det samme gjør sig ogsaa gjeldende i den modsatte Retning. Dersom han er god, ville de være gode; dersom han er reen, ville de være rene; dersom han er venlig, høflig og forekommende, ville de Hellige ogsaa heri søge at ligne ham. Derfor er det mit inderlige Raad til mine Brødre her: Beflit Eder altid paa at sætte et godt, et roesværdigt Exempel for Eders Omgivelser, thi netop derved ville I vinde Indflydelse, Aand og Kraft.

Præsident Brigham Youngs Vandel maa afspeiles i Zionsbrødrene her, ellers vil Troen og Tilliden til ham svækkes hos de Hellige. Hans Ord, hans Lærdomme maae være nok saa gode, dersom Zionsældsterne, der staae her som hans Repræsentanter, ikke efterleve dem, ville de Hellige ikke troe ham. Mange have den Vane at vogte paa ethvert Ord, enhver Bevægelse af de Ældste for at finde Feil hos dem, indtil de selv tabe Aanden og Kraften, og da er der ikke langt til Synd. Enhver vogte sig for denne Snare.

Dersom en Ældste ikke efterlever de Principer, han er udsendt for at forkynde, da er han min Fjende og Guds Riges Fjende. Naar Nogen bliver sendt paa en Mission, maa han søge at besidde Sandhedens Aand, ellers vil hans Hverv mislykkes. Jeg vilde aldrig have forladt Zion, dersom jeg ikke havde kunnet gaae med deres Aand, som sendte mig. Den, som ikke gjør det, er en Hykler, en slet Person; jeg vil aldrig opløfte min Haand til Votum for slig en Mands Sendelse, dersom jeg troede, han vilde bibringe sine Omgivelser feilagtige Begreber om Guds Rige ved en slet Vandel. Brigham udsender de Ældste i det Haab, at de skulle gjøre Godt, ikke for at de skulle skade den hellige Sag. Troe I, jeg vil opholde en Mand, som søger at skaffe sig Kjærester, som bedriver Hoer, som skraber Penge sammen, osv.? Nei aldrig. Alle gode Folk ville foragte ham, og jeg erklærer slige Individer reentud for Kjeltringer. Jeg takker Gud for, at den Tid snart vil komme, da Saadanne skulle skjælve i Zion, og hvis de ikke hurtig omvende sig, ville de blive afskaarne.

De Ældste ere udsendte for at lære Menneskene Veien til Salighed, og velsignede ere de, som med Guds Ære for Øie hædre deres hellige Kald; men desværre have Enkeltes Vandel været af den Beskaffenhed, at man skulde troe, de vare Djævelens og ikke Guds Repræsentanter. Saadanne Subjecter ville ikke undgaae deres fortjente Lod, men blive behandlede som raadden Frugt.

Søg at rense Eder, Brødre, fra al Daarlighed; beflit Eder paa himmelsk Reenhed saavel i Følelser som i Gjerninger, og lad det altid sees af Eders Tale og Vandel, hvis Tjenere I ere. Naar I blive kaldte til at udrette Et eller Andet i Kirkens Tjeneste, da søg altid at sætte Eder ind i Ordenens Aand og handle med al den Viisdom og Forsigtighed, som I ere i Besiddelse af. Dersom en Mand annammer Sandhedens Aand og bevarer den i sit Hjerte, kan han altid handle efter Authoriteternes Instructioner i Zion. Det er aldeles ikke vanskelig at bevare denne Aand og være Et med Herrens Tjenere hjemme, naar vi kun ville vandre ret. Jeg har været paa Mission i mange Aar og har kun tilbragt meget kort Tid hjemme i Zion, men indtil denne Dag har jeg aldrig paadraget mig Tiltale af mine Foresatte; jeg har altid søgt at sætte mig ind i mine Brødres Tankegang og handle i Overeensstemmelse med deres Ønsker, hvorsomhelst jeg har været. Jeg anfører kun dette som et Exempel paa, at det godt lader sig gjøre at have Zionsaanden til Veiledning, om man end er nok saa langt borte fra Hovedkilden.

Der er et andet Punkt, jeg i Korthed vil berøre. Ved at eftersee Regnskabsbøgerne paa Contoiret fandt jeg, at Br. Jesse N. Smith og de tvende omreisende Ældster for hele Missionen staae opførte for en Gjeld. Dette er ikke i sin Orden. Alle Bøger og Skrifter, som udgives fra Contoiret, tilhøre Kirken fra Br. Smiths Overtagelse af Missionen, og det er ikke mere end rimeligt, at han faaer sin Kost af de indkomne Skriftpenge. Hans Klæder derimod og andre nødvendige Udgifter bør, tilligemed ovennævnte Ældsters, dækkes af de frivillige Gaver, som indkomme til Missionens Ophold; derved vilde Byrden blive mere ligelig fordeelt paa Alle.

Maa Herrens Velsignelse hvile over Eder Alle. Amen.

Præs. Jesse N. Smith glædede sig over de af Præs. Cannon givne Lærdomme; sagde med Hensyn til sin personlige Gjeld, at det var hans Agt at tilbagebetale, hvad han havde brugt til Klæder, naar han kom hjem til Zion; kun Mangel paa andre Midler havde nødt ham

til at bruge Skriftpengene til sin og enkelte andre Zionsbrødres Beklædning.

Psalmen: „O bort, o bort til Bjergets Dal" blev afsungen.

Leilighed gaves for Districts- og Conferencepræsidenterne at benytte Tiden. Flere udtalte sin Glæde over denne vor Sammenkomst og haabede, at de skulde forplante den herværende Aand til deres forskjellige Virkekredse; de følte sig lykkelige i Herrens Tjeneste og vilde nu med fornyet Kraft og Omhu stræbe at rulle Værket frem.

Efterat Flere havde talt, fremstod Præs. Jesse N. Smith atter og sagde, at endskjøndt der endnu var sex Conferencepræsidenter tilbage, som ikke havde udtalt sine Følelser, var man dog nødt til at afbryde Mødet, da vi havde været samlede over fire Timer; gjorde Brødrene opmærksomme paa at yde Bidrag efter Evne til vore Besøgendes Reise; ønskede Guds Velsignelse over Præstedømmet i dets fremtidige Bestræbelser for at udbrede Lys og Kundskab i denne Mission, samt takkede Br. Christensen for hans Oversættelse, Br. Hertz for hans Tjeneste som Skriver og Br. Poulsen for Anskaffelsen af Forsamlingslocaler i disse Dage. Foreslog at slutte Raadet til ubestemt Tid, hvilket eenstemmig vedtoges.

Efterat Præsident Cannon havde afsunget en Psalme, sluttede han Forsamlingen med Bøn Kl. 7.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Octbr.

Kundskab er Magt.

Man har et godt gammelt Ordsprog, som siger: „Kundskab er Magt." Om Sandheden af dette Ordsprog er der ingen Tvivl; man har talløse Beviser og Exempler paa hvilken Kraft og dyb Betydning, der ligger i disse tre Ord. Det kan anvendes i enhver Green af Kunster og Videnskaber. Al den Rigdom, Udvikling og Magt, som den nulevende Slægt besidder fremfor svundne Generationer, skriver sig ene og alene fra den større Grad af Kundskab, som Nutidens Lærde have erhvervet sig. Menneskenes Indflydelse stiger stadig i samme Forhold som deres Kundskab og Indsigt voxer. Hvad er Aarsagen til alle de kjæmpemæssige og forbausende Foretagender, som finde Sted i denne oplyste Tidsalder? Hvad har bragt de mægtige Dampskibe, trods Naturens og Elementernes forenede Modstand, til at tilbagelægge Veien over det store Atlanterhav i den korte Tid af otte Dage? Hvad har bevirket, at det livløse Locomotiv kan trække lange Tog af svært belæssede Vogne med saa forbausende Hurtighed fra eet Sted til et andet? Hvad er Aarsagen til, at man modtager Efterretninger fra de fjerneste Punkter paa vor Klode i en uforholdsmæssig kort Tid? Kundskab, som er bleven erhvervet og forøget fra Slægt til Slægt, som er gaaet i Arv fra een Lærd til en anden, indtil den er bleven concentreret i nogle af vor Tids store Aander.

Paa den anden Side, hvad er Kilden til alle de kraftløse Systemer, og ubrugelige Planer, som lægges baade i religieus og politisk Henseende? Er det ikke

Mangel paa Kundskab? Intet Foretagende vil lykkes, ingen fornuftig Plan kan fattes og gjennemføres uden den fornødne Grad af Kundskab. Det er Kundskaben om Gud og hans Sandhed, der sætter hans Tjenere istand til at udføre den Almægtiges Villie paa Jorden — at opbygge hans Rige og forkynde hans Evangelium for Nationerne, trods ugudelige og rænkefulde Mænds forenede Modstand. Dersom de Ældste af Israel vilde dyrke og pleie den Aand, „som leder ind i al Sandhed,“ skulde de voxe i „Kundskab om himmelske Ting;“ derved vilde de erholde Kraft og Viisdom til at forkynde de hellige Sandheder, som Herren har og fremdeles vil aabenbare til Gavn og Velsignelse for Menneskeslægten. Vi kunne have den bedste Villie til at fremme Guds Rige paa Jorden, men desuagtet kunne vi ikke udrette Mere, end vi have Kundskab og Evne til. Dersom vi ønske at gjøre meget Godt, maae vi erhverve os den tilsvarende Portion Kundskab, ellers ere vore Ønsker og gode Forsætter frugtesløse.

Sandhed er „Kundskab og Magt forenede,“ og da den Hellig-Aand er det Medium, ved hvilket sand Kundskab erhverves, er det vor Pligt bestandig at søge efter denne Aand, som kun kan erholdes ved nøiagtig Efterlevelse af Herrens Bud, ved flittig Bøn og Faste samt ved at helligholde de Pagter, vi have gjort med vor himmelske Fader.

Correspondance.

Aalborg Conference.

Aalborg, den 3die October 1862.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Med glade Følelser tager jeg Pennen for at skildre Dem Tilstanden i Aalborg Conference, og da jeg formoder, Brevet bliver optaget i „Stjernen,“ vil jeg begynde fra sidste Emigration, fra hvilken Tid jeg overtog Bestyrelsen af Conferencens Affairer.

Den store Udvandring af Hellige og Ældster herfra sidste Foraar bevirkede, som naturligt var, en midlertidig Svækkelse i vore indre og ydre Forhold, og som Følge deraf nødvendiggjorde Forandringer i flere Retninger.

Min Bøn var til Herren om Aabenbarelsens Lys til at kjende hvad der burde foretages for i Tidens Løb at tilveiebringe det bedst mulige Resultat, thi jeg indsaae, at jo fastere og bedre vor indre Organisation var, med desto større Kraft og Enighed kunde der siden virkes udadtil.

Et Conferenceraad afholdtes her i Byen kort efter vor Tilbagekomst fra Hamborg, til hvilken Stad jeg i Forening med flere Brødre ledsagede Emigrationen, nemlig den 4de Mai sidstleden, og i dette Raad oploestes mange af Grenene, og Medlemmerne af samme optoges i de 7 Grene, som bleve tilbage, hvilke ind-

deeltes i 4 Distrieter med en omreisende Ældste i hvert. De omreisende Ældster bleve tillige Forstandere for een Green hver, samt beskikkedes til Bogagenter hver for sit Distriet.

Ovenstaaende Forandring gjordes for at samle Styrken og tillige for lettere at skaffe Ældster qvalificeerede for Regnskabsforing og andre Forretninger, samt for at tilveiebringe Orden i Bogvæsenet. Vi spare paa denne Maade Tid, Skrivematerialier osv. og jeg sættes istand til med større Lethed at kunne controlere Conferencens Affairer.

Min Mening var denne, at til et mindre Antal større Grene kunde der skaffes gode og dygtige Ledere, og at der i saadanne Grene stedse vilde findes Ældster tjenlige til at lede Forsamlinger osv. i de forskjellige Greensdistrieter, som det blev nødvendig at organisere, og tillige indsaae jeg, at det var meget lettere at faae 7 Forstandere forenede i een Aand og eet Sind end det var at tilveiebringe det samme Resultat med det dobbelte Antal. Min Tanke var denne, blive vi først fuldkommen enige i vore Anskuelser, vil det samme blive Tilfælde med det øvrige Præstedømme, og dernæst udspredes den velgjørende Indflydelse til alle de Hellige, hvilket ogsaa er skeet. Alle Regnskaber osv. forkortedes saaledes, at Arbeidet med Lethed og Hurtighed kunde udføres, og tillige ikke tilstede Undskyldning for nogen Uorden i samme.

Det næste Skridt var at afskaffe Sladder og Bagtalelse — ikke ved tordnende Straffeprædikener eller Raadsforhandlinger, men derved, at vi — Præstedømmet — gjorde os det til Pligt aldrig at begunstige Nogen, som fortalte os Nyheder. Paa denne Maade svandt dette Onde mere og mere bort, og jeg troer, at det vil ganske tabe sig Tid efter anden. Vi pleie ikke at give mange Raad, men de Raad, som gives, sorges for at blive efterlevede, og vi nyde al den Indflydelse over de Hellige, som vi kunne ønske, og haabe at bevare den fremdeles.

Senere have vi faaet flere Missionairer, og fortiden haves to Ældster, som ere beskikkede til at arbeide i hver sin Halvpart af Conferencen, foruden de omreisende Ældster, som arbeide under Førstnævntes Bestyrelse. Her kan gjøres flere Forbedringer Tid efter anden, men Veien maa gradviis beredes, da pludselige Overgange sjelden ere gode.

Alle mine Interesser ere i dette Rige, som jeg veed er oprettet af Israels Gud, og alle mine Evner offrer jeg i dette Riges Tjeneste, om Herren vil give mig Kraft og Udholdenhed til at blive trofast til Enden. Jeg har vel mine personlige Svagheder, men mine Embedspligter vil jeg stræbe at udføre saa godt jeg forstaaer, og sørge for de Helliges Vel og om muligt vore Medmenneskers Opreisning, og jeg haaber, at den Dag skal aldrig komme, da mine private Interesser skulle faae Fortrinet. Jeg veed, at Herren har velsignet mig meget mere, end jeg fortjener, og jeg skatterer hans store Godhed mod mig.

I mange hundrede Aar har der været prædiket Omvendelse for Menneskene, men uden Nytte. Nu er Christi Evangelium atter paa Jorden, og nu er det for os at prædike Tro for Folket, eller med andre Ord prædike saaledes, at Tro kan tilveiebringes hos Tilhørerne, derpaa lære dem at omvende sig til Christus, saa døbe og give dem Haandspaalæggelse og dernæst lære dem at holde Pagterne, leve moralsk osv.

Vi bestræbe os for at prædike Evangeliet i denne Orden, og aflægge meer og meer den secteriske Vane, at prædike Fordømmelse over Folkets Synder og de falske Religionssystemer, da vi indsee, at vi ikke derved skaffe Tro tilveie, men ikkun støde

Tilhørerne, hvoraf mange ere ærlige og gode Mennesker.

Vi have beskikket de meest høflige og forekommende Mænd til Dørvogtere, da jeg stoler mere paa den moralske end paa den physiske Overlegenhed, og som Følge deraf have vi Fred i alle vore Forsamlinger, som besøges af mange opmærksomme Tilhørere, og jeg har det allerbedste Haab om, at Mange skulle tillægges Menigheden i Efteraaret og Vinterens Løb, da Folket øiensynlig agter os mere end nogensinde.

Vi vare særdeles begunstigede af Herren derved, at Præsident Cannon, De selv og saamange Zionsældster overværede vort Conferencemøde her den 7de September; det synes som om en ny Ild er tændt her i Norden siden den Tid, thi vi have havt Leilighed til at afholde flere gode Forsamlinger paa Steder, hvor ingen Interesse har været for at høre „Mormonismen tidligere."

Jeg haaber, at Mange endnu ville adlyde Evangeliet her paa disse Egne, og at denne Conference atter skal blive mægtig til at sende mange af sine trofaste Børn hjem til Zion.

At berette om hvormange der ere døbte osv. finder jeg ikke fornødent, da den statistiske Rapport udviser det.

Jeg vil nu slutte min Skrivelse, da jeg frygter den bliver for lang.

Med megen Agtelse Deres i Pagten hengivne Broder

N. Chr. Edlefsen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839. (Fortsat fra Side 14.)

„Gouverneur Lucas' Vidnesbyrd om nævnte Folks gode Sæder troer jeg vil have en heldbringende Indflydelse paa Befolkningen i Illinois — opmuntre vore Medborgere til Menneskelighed og Velgjørenhed mod disse ulykkelige Mennesker, som nu flakke om i vor Egn uden tilstrækkelig Føde, Klæder eller Ly mod den hylende Storm.

„Med Agtelse, mine Herrer, tegner jeg mig Deres ærbødige Tjener,

Isaac Galland."

„Det executive Departement i Iowa, Burlington, i Marts 1839.

„Min kjære Herre! Ved min Tilbagekomst hertil Staden, efter nogle Ugers Fraværelse i det Indre af Territoriet, modtog jeg Deres Skrivelse af 25de f. M. hvori De giver en kortfattet Skildring af de saakaldte „Mormoners" Lidelser og spørger, „om det kan tillades dem at kjøbe Land i Iowa Territorium og der nedsætte sig og dyrke Gud den Almægtige efter deres egen Samvittigheds Bydende, sikkrede mod Undertrykkelse" osv.

„Som Svar herpaa tjener, at jeg kjender ingen Authoritet, som grundlovmæssigt kan forbyde dem denne Ret. De ere Borgere af de Forenede Stater og ere berettigede til alle de Rettigheder og Privilegier, som enhver Borger kan gjøre Krav paa. 4de Artikel 2den Paragraph i de Forenede Staters Constitution, (som Alle ere høitidelig forpligtede til at overholde) siger, at „Borgerne i hver enkelt Stat ere berettigede til alle de Rettigheder

og Friheder, som ere garanterede Borgerne i alle Staterne." Dette Privilegium udstrækker sig med fuld Gyldighed til Territorierne i de Forenede Stater. Den første Artikel af Tillæggene til Constitutionen siger udtrykkelig, at „Congressen skal ikke give nogen Lov, hensigtende til at bestemme nogen Religion, eller at forhindre den frie Udøvelse af samme."

„Congressens Forordning af 13de Juli 1787, vedkommende Bestyrelsen af Territoriet Nordvest for Floden Ohio, sikkrer nævnte Territoriums Borgere samt Borgerne af de Stater, som herefter maatte dannes af samme, visse Privilegier, som ved Congressens sidste Bestemmelse, hvorved Iowa Territorium organiseredes, garanteres dette Territoriums Befolkning.

„Den første Artikel i nævnte Forordning, som siges skal være uforanderlig for evig, uden efter fælles Overeenskomst, lyder som følger: „Ingen Person, som opfører sig fredelig og ordentlig, skal nogensinde forulempes paa Grund af hans Gudsdyrkelsesmaade eller religieuse Meninger i nævnte Territorium."

„Disse Grundsætninger haaber jeg altid ville blive haandhævede i Iowa Territorium. De gjøre ingen Forskjel mellem de religieuse Secter; de give Alle eens Rettigheder og Beskyttelse; enhver Sect er kun afhængig af sig selv og vil blomstre i Forhold til sine Princippers Reenhed og nyde de af samme flydende Frugter.

„Betræffende det Folk, De omtaler i Deres Brev, har jeg kun liden Kundskab. „Mormonerne" havde nedsat sig i den nordlige Deel af Staten Ohio, hvor de boede i flere Aar, og jeg kan ikke erindre, at jeg nogensinde har hørt Klager over dem af Nogen i nævnte Stat for Brud af Landets Love. Deres religieuse Anskuelser mener jeg have Intet at gjøre med vore politiske Sager. De ere Borgere af de Forenede Stater og berettigede til de samme politiske Rettigheder og den samme lovlige Beskyttelse som enhver anden Borger har Krav paa.

„I Ovenstaaende har jeg kortelig fremsat mine Anskuelser om Gjenstanden for Deres Forskninger.

„Med megen Agtelse tegner jeg mig Deres ærbødige Tjener,

Robert Lucas.

„Til Isaac Galland, Esq.,
i Commerce, Staten Illinois."

Løverdagen den 13de. Ældste Markham gik til Independence for at opgjøre Kirkens Forretninger paa den Kant.

Søndagen den 14de. Committeen samledes til Raad og besluttede at sende Søstrene Fosdick og Meeks og Broder William Monjar og en anden Familie med Brødrene Jones', Burtons og Barlows Vogne, hvilke nylig vare ankomne fra Quincy.

Committeen besørgede 36 Familiers Flytning fra Far West til Tennys Grove, en Afstand af omtrent 25 engl. Mile. Nogle Brødre bleve satte til at hugge Brænde for dem, medens Broder Turley skulde forsyne dem med Kjød og Meel, indtil de kunde flytte til Quincy. Maisen blev grovmalet i Committeens Hestemølle i Far West. Ældste Kimball var nødt til at holde sig skjult i Kornmarkerne osv. i Løbet af Dagen og samledes med Committeen og Brødrene i Raad om Natten.

Mandagen den 15de. Da vi havde faaet vor Sag overdraget til en anden Domstol, begave vi os paa Veien til Boone County, hvorhen vi ledsagedes af en stærk Vagt.

I Aften samledes Committeen for at tage Bestemmelser med Hensyn til Flytningen af de faa Familier, som endnu vare tilbage i Far West.

„Quincy, den 16. April 1839.

„Til Joseph Smith og de øvrige

Brødre, der befinde sig som Fanger i Liberty eller andre Steder. Hilsen.

„Kjære Brødre i Lidelser! Formedelst Guds Naade og Barmhjertighed er jeg nu her og nyder en temmelig god Helsen, hvilket ogsaa er Tilfælde med Eders Familier, saavidt mig bekjendt, da jeg nylig har hørt fra dem og desuden talte med Søster Emma igaar.

„Brødre, det gjør mig hjertelig ondt at tænke paa Eders store Lidelser som Følge af en ugudelig Pøbels Ondskab, der har spredt saamegen Nød og Kummer iblandt os. Jeg tænker ofte paa de forskjellige Scener, vi have gjennemgaaet sammen; paa de Forholdsregler, vi have taget; de Raad, vi have erholdt, og Resultaterne, som paafulgte, da disse lovløse Banditer plyndrede, plagede, fornærmede og mishandlede os paa alle Maader, og jeg er kommen til den urokkelige Mening, at den Almægtiges Haand har styret Begivenhedernes Gang saaledes i en eller anden viis Hensigt, som tilsidst vil blive til de Helliges Vel — jeg mener dem, som fortjene dette Navn; thi jeg veed, at dine og og alle værdige Helliges Hensigter have været rene og beregnede paa at gjøre alle Mennesker Godt, og aldrig at skade Nogen paa Liv eller Gods, uden vi bleve ligefrem tvungne dertil i Selvforsvar.

„Brødre, jeg veed meget godt, at jeg ikke tilfulde kan fatte Eders Lidelser, ei heller kan nogen Anden det, som ikke selv har gjennemgaaet lignende Prøvelser; men jeg tvivler ikke et Øieblik paa, at den samme Gud, som saa vidunderlig befriede mig af vore Fjenders Kløer, ogsaa vil udfrie Eder. Jeg opholdt mig i Omegnen af Far West næsten i tre Uger og blev efterstræbt af dem saagodtsom hver Dag, og efter hvad jeg har erfaret, havde de ikke engang isinde at lade mig forhøre, men at gjøre det af med mig ved første Leilighed. Jeg tog min Hest og slap lykkelig fra mine Forfølgere. Francis er hos sin Onkel i Ohio; jeg modtog forny'lig et Brev fra ham; han er stærk i Troen. Fortiden boer jeg paa Bigneck Sletten paa den samme Farm som Præsident Rigdon; han er her netop nu, iført sin Ridedragt, og venter paa mig, at vi kunne følges ad hjem; derfor maa jeg afbryde min Skrivelse, bedende til Gud for Eders hurtige Udfrielse og at hans Velsignelse maa hvile over Eder.

„Eders i den evige Pagt forbundne
Elias Higbee."

I Aften vare vore Bevogtere berusede, og da vi vidste, at vore Fjenders eneste Formaal var at faae os ryddede afveien; at flere af vore Brødre vare blevne massacrerede ved Shoal Creek, blandt hvilke vare to Børn; at de søgte ved enhver Leilighed at fortrædige de Tilbageblevne i Staten, og at de aldrig bleve dragne til Ansvar for deres barbariske Handlemaade, men derimod opmuntredes af Authoriteterne, ansaae vi denne Leilighed for gunstig til at iværksætte vor Flugt. Vi ansaae det for en paatrængende Nødvendighed at flygte; thi som naturligt var elskede vi vort Liv og ønskede ikke at falde for Mørderes og Stimænds Hænder; vi elskede vore Familier og Venner for høit til ikke at skulle frigjøre os fra vore Fjenders Vold og flye fra Tyranniets og Trældommens Land for atter at kunne optræde blandt et Folk, i hvis Bryst lue de Følelser for Frihed og Lighed, som gave Anledning til vor Nations Opkomst — Følelser, som Staten Missouris Borgere vare fremmede for. Derfor benyttede vi os af Vagtens Sløvhed som Følge af Brændevinens Virkninger og stak af, og den paafølgende Nat tilbagelagde vi et godt Stykke Vei.

Onsdagen den 17de. Vi fortsatte vor Flugt i Retningen af Illinois, hol-

dende os saameget som mulig fra Hovedveien, hvilket forsinkede os endeel.

Torsdagen den 18de. I Morges traadte Ældste Kimball ind i Committeens Locale og bød de Tilstedeværende hurtig at blive færdig med deres Forretninger og komme afsted, da deres Liv efterstræbtes. Stephen Markham var gaaet over Missouri Floden i Forretninger. Ældsterne Turley og Shearer vare i Far West.

Tolv Mand begave sig til Br. Turleys Huus med ladte Geværer for at skyde ham. De sloge sytten Stueuhre i Splinter, de sønderbrøde Bordene og knuste Vinduerne, medens Bogart, Countydommeren, leende saae til. En Mand ved Navn Whitaker kastede nogle Gryder efter Br. Turley, af hvilke een traf ham i Skulderen, hvorover Whitaker hoppede og skoggerloe af Glæde og teede sig som en Vanvittig. Pøbelen nedskjød Køerne, medens Pigerne sad og malkede dem, og truede Brødrene og Committeen med at ville „sende dem til Helvede" samt „lade Dagslyset skinne gjennem dem."

Dagen før Pøbelen sønderslog Stueuhrene, mødte Nogle af samme Complot Ældste Kimball paa Torvet i Far West og spurgte ham, om han ikke var en „forbandet Mormon," hvortil Br. Kimball svarede: „Jeg er Mormon." „Godt, vi ville blæse Hjernen ud af Dig, din fordømte Mormon," raabte de og forsøgte samtidig at ride ham omkuld. Dette foregik i Elias Smith, Theodore Turley og Flere af Committeens Paasyn.

Brødrene samlede sammen hvad de kunde og forlode Far West inden en Time; Pøbelen ventede rolig, indtil de vare dragne bort, da plyndrede den Gods til flere tusind Dollars Værdi, som Sødskende havde ladet tilbage til Understøttelse for de Fattiges Flytning.

En af Pøbelen, som ikke kunde finde noget beqemt Sted at binde sin Hest, skjød en Ko, som stod i Nærheden, og medens det arme Dyr endnu krympede sig i Dødskampen, skar han en Strimmel Hud fra dets Næse til det Yderste af Halen, hvormed han tøirede sin Hest til en Træstub.

Under denne Dags Forvirring blev en stor Deel af Committeens Bøger, Optegnelser, Regnskaber, osv., ødelagt eller tabt, saa at kun nogle faa nøiagtige Punkter kunne indføres i Kirkens Historie paa rette Sted.

Da de Hellige begyndte at flytte ud af Far West, indskibede de saamange Familier og saameget Gods som mulig i Richmond, for at de kunde seile ned ad Missouri- og opad Mississippi Floden til Quincy i Illinois. Dette Hverv var overdraget Ældsterne Levi Richards og Reuben Hedlock af Committeen.

Jeg fortsatte min Reise med mine Brødre i Retningen af Quincy.

Ældste D. W. Rogers skjenkede sine Penge til de fattige Helliges Udfrielse fra Missouri. (Fortsættes.)

Notits.

Herved bekjendtgjøres, at Ældste Johan Peter Victor med det selvtagne Tilnavn Cederberg af Skånes Conference er udelukt af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Blandinger.

Det tause Øie udøver ofte en større Kraft end den støiende Tunge.

Det er unyttigt at see hen til fremtidig Lyksalighed, hvis man ikke lægger Grundvolden for den i Nutiden. Mange klynge sig til et fjernt Haab og foragte den fremadskridende Vished.

En Skolelærer begyndte en Morgen sin daglige Beskjæftigelse med Børn som sædvanlig; men efter Bønnen gik han hen til en af Drengene og spurgte, hvorfor han ikke lukkede Øinene under Bønnen; hvortil Drengen svarede ganske alvorlig: „Bibelen lærer os ikke alene at bede, men ogsaa at vaage!"

Den jødiske Historieskriver Josephus, der var Høvding i Galliläa Aar 70, da Jerusalem blev ødelagt, skriver i sin Historie om Christus: „I de Dage levede Jesus, et Menneske fuld af Viisdom, hvis man ellers kan kalde ham et Menneske; thi det var overordentlige Gjerninger han gjorde, og, vilde kun Nogen af Hjertens Lyst annamme Sandheden, da havde han den at forkynde. Mange, baade Jøder og Græker, hængte ved ham. Ham var det, der kaldtes Christus (Messias). Af de Store og Fornemme blandt os blev han anklaget og af Pilatus dømt til Korsfæstelse; men de, som eengang havde faaet ham kjær, slap ham ikke derfor; han kom ogsaa den tredie Dag levende til dem igjen, og det havde altsammen Herrens Propheter sagt forud om ham, og meget, meget Mere, vidunderligt tilhobe. De Christne have deres Navn efter ham, og de ere til endnu." (Josephus 18, 4.)

En anden Beskrivelse over Jesus, som formeentlig hidrører fra den romerske Landshøvding Lentulus, Pontius Pilatus' Forgjænger, lyder saaledes: „Han er en høi Mand og anselig, han har et ærligt Ansigt, hvem der seer paa ham, maa elske ham og frygte ham. Hans Haar er noget kruset i Tindingerne og glindsende og hænger ned paa Skuldrene, det er skilt ad i Midten efter Nazaræernes Skik; han har en høi og reen Pande. Ansigtet er pletfrit og muntert, prydet med en svag Rødme. Næse og Mund ere dadelfrie, hans kastaniebrune Skjæg er skilt ad i Midten. Øinene ere lyse og klare. Naar han dadler, er han forfærdelig, men naar han formaner, er han venlig, mild og glad, dog tillige værdig; Ingen har seet ham lee, men Mange have seet ham smile. Hans Hænder og Lemmer seer man gjerne. I sin Tale er han beskeden, langsom og eftertænksom og yndet blandt Menneskenes Børn."

Nyheder.

China. Den 27de Juli har en forfærdelig Orkan hjemsøgt China, hvorom meddeles Følgende: Orkanen rasede heftigst i Kanton og Whampoa, mindre heftigt i Hongkong og Macao. En Mængde Mennesker ere omkomne, og megen kostbar Eiendom er bleven ødelagt. Antallet af forliste Skibe er uhyre og tælles alene i Macao i hundredeviis. Ved Whampoa ere Forstæderne Newtown og Bambootown kun en Masse af Ruiner, og over 6,000 Mennesker skulle være omkomne. Ved

Kanton bleve alle Meelbaade, Hongbaade osv. formelig feiede bort fra Floden. Alene i Kanton og Omegn skulle over 40,000 Mennesker være omkomne. Mandarinerne betale 1 Dollar for hvert opfisket Liig og skulle allerede have udgivet over 8,000 Dollars. Den keiserlige Flaade paa 60 Seilere samt et uhyre Antal Dæksfartøier til Troppetransporter bleve aldeles adsplittede, og Vragstykkerne bedækkede Kysten. I Hongkong steg Vandet 8 Fod over høieste Flodmaal. — I Peking rasede Choleraen, og der døde daglig omtrent tusind Mennesker; i Tschefu skal der være død over 20,000.

Italien. Røverbanderne husere igjen stærkt i det Sydlige. Fornylig have 300 Røvere overfaldet 20 Bersaglierier, af hvilke de 13 bleve paa Pladsen.

England. I Slutningen af forrige Maaned ankom ikke færre end 18 Skibe fra Bombay i Ostindien til Liverpool med Bomuld, foruden et Skib fra China med 3,000 Baller. Uhyre Masser Bomuld ere endnu underveis fra Bombay, og man haaber derfor, at det Værste med Hensyn til Bomuldsnøden er overstaaet.

Amerika. Ved Sharpsburg har der i Dagene fra den 15de til den 17de Septbr. staaet flere meget blodige Slag. Naar undtages Slaget ved Harpers Ferry den 15de, hvor de Sydlige erobrede 10,000 Sæt Armatur, 40 Kanoner og en Mængde Forraad samt toge 8,000 Fanger, have de øvrige Slag ikke ført til andet Resultat end et frygteligt Mandefald paa begge Sider. Unionisterne opgive deres Tab i disse tre Dage til 10,000 Mand Døde, Saarede og Savnede, hvoriblandt 1 død og 13 saarede Generaler. Tallet paa de Sydliges Side er i ethvert Tilfælde ikke mindre. Uagtet selve Slagene vare uafgjørende, vare de Sydlige dog saa medtagne, at de den 18de besluttede at trække sig tilbage, hvilket de udførte uden nogen ny Kamp, da Unionisterne vare i den Forfatning, at de ikke kunde hindre det; de have nu aldeles rømmet Nordstaternes Gebeet, og den overhængende Fare, som vi i forrige Nr. omtalte truede Norden, er for Øieblikket afvendt.

I et Arsenal i Pitsburg, hvor der beskjæftiges 170 Drenge og Piger, har en Explosion fundet Sted, der kostede 80 af de unge Arbeidere Livet.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.